

Ardum

Oog-enblikje

Kleine zaken en voorvallen uit het dagelijks (school)leven, er oog voor hebben, kort bij stil staan en het een plekje proberen te geven.

Blij

Ik reisde kortgeleden weer eens met het openbaar vervoer, dat komt niet zo vaak voor omdat mijn voorkeur toch bij de auto ligt. Maar soms is het handiger om van de trein gebruik te maken. Dat was het ook die bewuste dag, alleen al door de parkeerproblematiek in de stad van mijn bestemming. Een bijkomend voordeel (hoewel sommigen het als een nadeel zullen beschouwen) is dat je het reizen met het openbaar vervoer nooit alleen doet, je hebt altijd medepassagiers. En ik houd er van om mensen, overigens zo onopvallend mogelijk, te observeren in hun doen en laten. Ik ontkom dan natuurlijk niet aan een (voor)oordeel maar word dan later graag op het verkeerde been gezet doordat mijn oordeel en aannames door b.v. een gesprekje of een korte opmerking niet blijken te kloppen. Op deze bewuste dag maakte ik ook twee van die kleine “oog-enblikjes” mee van (mede)menselijkheid die mij blij maakten.

Op een tussenliggend station stapte een man uit. Nadat de trein zich weer in beweging had gezet ging een medepassagier op de verlaten plaats zitten. Hij keek even naar boven en zag dat de uitstappende passagier een rugzak in het bagagerek had laten liggen. Hij keek mij aan en zocht naar bevestiging dat die was achtergelaten door de betreffende passagier. Ik was daar niet zeker van, maar door ons korte contact nodigde hij zichzelf uit een ervaring met mij te delen. En vertelde het verhaal dat hij kortgeleden z'n portemonnee in de trein was kwijtgeraakt. Thuisgekomen had hij onmiddellijk gebeld met het aankomststation. Daar kon men hem melden dat de portemonnee keurig was afgeleverd bij de afdeling “Gevonden voorwerpen”. Dolblij over zoveel eerlijkheid had hij zich enkele dagen later bij de bewuste afdeling gemeld en daar kon men hem zijn eigendom weer teruggeven. En bij controle bleek alles er nog in te zitten, geld en pasjes. En de eerlijke vinder had zelfs naam en adres niet achtergelaten, stelde dus ook gewoon geen belang in een beloning, had zich slechts laten leiden door eerlijkheid.

Tijdens de laatste kilometers kwam ik terecht in een bijna volle coupé, gauw zocht ik een nog beschikbare plaats op, zodat ik ook dat laatste stukje niet hoefde te staan. Kort daarna komt een vrouw binnen en gaat tegenover mij zitten. Nadat ze zich geïnstalleerd heeft krijgt ze een bekende, die twee banken verder zit, in het oog en onmiddellijk ontstaat er verbaal en non-verbaal contact. Door de fysieke afstand gaat dit echter nogal gepaard met veel “verbaal rumoer”. Dan gebeurt er iets moois, de passagier naast “de bekende” gaat staan en loopt naar de mevrouw. “Zullen we even van plaats wisselen?” De mevrouw kijkt hem dankbaar aan en gauw daarna gaat de conversatie op beschaafde toon verder. De man tegenover kijkt me aan, ik kan het niet nalaten hem een betekenisvolle knipoog te geven.

